

РЕШЕНИЕ

№ 6318

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505781 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 20078898/13.02.2023 г., постановено по гр. д. № 5379/20 г. по описа на СРС, 87 състав, Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР е осъдена да заплати на Л. И. Е. на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 1582,75 лв., представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен труд, за периода от 01.10.2016 г. до 01.12.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 31.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 212,60 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на възнаграждението за извънреден труд за периода от 01.01.2017 г. до 31.01.2020 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР е осъдена да заплати на Л. И. Е. сумата от 500 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство. С решението Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР е осъдена да заплати на

основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на СРС сумата от 71,81 лв., представляваща държавна такса върху уважените искиви претенции, както и сумата от 403,40 лв., представляваща изплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице, изготвило приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза.

Подадена е въззивна жалба от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР срещу решение № 20078898/13.02.2023 г. по гр. д. № 5379/20 г. по описа на СРС, 87 състав. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че в случая не е налице основание за прилагане по аналогия на общото трудово законодателство и на нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Посочва, че в този смисъл е и тълкуването на чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на ЕС, дадено в дело С – 262/2020 г. на СЕС, според което се допуска определената в законодателството на държава – членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като неправилно, и вместо него да постанови друго решение, с което да отхвърли исквете. Претендира разноски.

Въззиваемият – Л. И. Е. не е подал отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Софийски градски съд, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Предявени са обективно съединени искиве с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР /ред. до изм. ДВ бр. 60/20 г./ във вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Л. И. Е. твърди, че е работил по служебно правоотношение с ответника Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, в рамките на което е заемал длъжност, имаща статут на държавен

служител. Поддържа, че е изпълнявал длъжността на 24 – часови смени /от 8:00 ч. до 8:00 ч./, като е полагал нощен труд за времето от 22:00 ч. до 6:00 ч., при сумарно отчитане на работното време за тримесечен период. Посочва, че в периода от 01.10.2016 г. до 01.12.2019 г. е полагал извънреден труд, получен след приравняване на положените часове нощен труд и дневен такъв с коефициент 1,143, който съгласно чл. 187, ал. 6 ЗМВР следва да се заплати при изчисляване на база основно месечно възнаграждение, увеличено с 50 %. Твърди, че при изчисляването се получава разлика, която следва да му бъде заплатена допълнително под формата на извънреден труд. Посочва, че извънредният труд се заплаща на всяко тримесечие, т. е. считано от 01.01.2017 г. ответникът е изпаднал в забава, поради което претендира и лихва за забава за периода от 01.01.2017 г. до 31.01.2020 г. Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1582,75 лв. /вж. изменението на иска, допуснато в о. с. з. на 30.11.2022 г./, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.10.2016 г. до 01.12.2019 г., формиран като разлика между положен от ищеца като държавен служител в ГД „ПБЗН“ при МВР нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 31.01.2020 г. до окончателното плащане, както и 212,60 лв., представляваща лихва за забава за периода от 01.01.2017 г. до 31.01.2020 г. /вж. изменението на иска, допуснато в о. с. з. на 30.11.2022 г./. Претендира разноски.

Ответникът Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР оспорва исковете като неоснователни. Твърди, че редът по ЗМВР и Наредба № 8121з – 776/29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи е различен от реда за заплащане на нощния труд на работниците и служителите по трудово правоотношение, за които се прилага Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в

обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че решението е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, по отношение на правилността на решението, въззивният съд намира следното:

Във въззивното производство не са спорни следните обстоятелства: че през процесния период страните са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът е полагал труд като държавен служител на процесната длъжност в Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР; че работното му време е било уговорено при сумарно отчитане на тримесечен период; че ищецът е изпълнявал точно служебните си задължения, като е полагал труд на смени по график на 24 – часови дежурства.

Спорният въпрос във въззивното производство е дали въззивникът дължи заплащане на парично възнаграждение за извънреден труд след превръщането на отработените часове нощен труд в дневен труд за 24 - часовите дежурства, които въззиваемият е положил през процесния период.

Със задължителното за съдилищата тълкуване, дадено с Тълкувателно решение № 1/15.03.2023 г. по тълк. дело № 1/20 г. на ОСГК на ВКС, е прието за правилно становището, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. Разяснено е, че в случая не са налице предпоставките по чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА за прилагане по аналогия на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ относно преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0.143 по отношение на служителите на Министерство на вътрешните работи. Посочено е, че неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми -

допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по - голяма основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др. Разяснено е, че посоченото разрешение съответства и на правото на ЕС, като с решението на Съда на Европейския съюз по дело № C-262/20 е прието, че чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава - членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т. 80/.

Предвид задължителното тълкуване, дадено в посоченото Тълкувателно решение на ОСГК на ВКС, положеният от въззиваемия нощен труд през процесния период, не следва да се преобразува в дневен, респ. в извънреден труд, чрез използване на допълнителен коефициент – 1,143, на основание чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ.

Ето защо, предявеният иск с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР във вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР за заплащане на сумата от 1582,75 лв., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.10.2016 г. до 01.12.2019 г., формиран като разлика между положен от ищеца като държавен служител в ГД „ПБЗН“ при МВР нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед формирания извод за неоснователност на главния иск следва да се отхвърли като неоснователен и акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 212,60 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на възнаграждението за извънреден труд за периода от 01.01.2017 г. до 31.01.2020 г.

Поради разминаване в крайните изводи на въззивния съд с тези на

първоинстанционния съд решение № 20078898/13.02.2023 г. по гр. д. № 5379/20 г. по описа на СРС, 87 състав, следва да бъде отменено изцяло като неправилно, и вместо него следва да бъде постановено друго решение, с което предявените иски да се отхвърлят като неоснователни.

Предвид изхода на спора въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивника на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК във вр. с чл. 23, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ сумата от 200 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното производство и във въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20078898/13.02.2023 г., постановено по гр. д. № 5379/20 г. по описа на СРС, 87 състав, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Л. И. Е., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. *****, срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, ЕИК: *****, с адрес: гр. София, ул. „****“, иск с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 във вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР за заплащане на сумата от 1582,75 лв., представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в периода от 01.10.2016 г. до 01.12.2019 г., формиран като разлика между положен от ищеца като държавен служител нощен труд и преизчисления такъв с коефициент 1,143, отчетен като извънреден, както и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 212,60 лв., представляваща обезщетение за забавено плащане на възнаграждението за извънреден труд за периода от 01.01.2017 г. до 31.01.2020 г.

ОСЪЖДА Л. И. Е., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж. к. *****, да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, с адрес: гр. София, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК сумата от 200 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в първоинстанционното и във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____